

regnelig — hvilket da navnlig ogsaa kan være en Følge af en ganske særdeles ophibet Tilstand —, eller naar han har befundet sig i et Nødværgestilsælde, hvis retle Grændser han dog har overskredet. Man har imidlertid, i Righed med flere fremmede Straffelove, fundet Anledning til i Udkastets § 184 at optage en særlig og videregaaende Bestemmelse, der aadner Afgang endog til en saare betydelig Strafnedsættelse for det Tilfælde, at Drabet er udøvet i en oprørt Sindsstemning, der er fremkaldt ved Mishandling eller grov Fornærmelse imod ham selv eller hans Nærmeste. Det er i denne Henseende ganske vist en Forudsætning, at Drabsmanden har været i høi Grad ophibet eller, som det hedder, i en oprørt Sindsstemning, saa at det ikke er nok, at han har været vred, om han end har havt god Grund til at være det; men det er dog paa den anden Side ikke Meningen; at Sindsophibelsen skal være stegen til en saadan Høide, at hans Bevidsthed derved er bleven omtaaget, saa at han ikke kan ansees at have været i Besiddelse af den almindelige Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælsunde Personer. En Bestemmelse som den berørte i Udkastets § 184, der forsaavidt er noget extraordinair, finder formeentlig sin Retfærdiggjørelse i det paagjældende Forholds særlige Natur, da Drabsmandens subjective Strafftyl under de angivne Betingelser virkelig maa erkjendes at være væsentlig ringere; men den turde derhos ogsaa være hensigtsmæssig med Hensyn til, at det i Mangel af en saadan vel kunde befrygtes, at Domstolene (Nævningerne) slundom af deres Medfølelse for den, der ved skammelig Mishandling eller de groveste Vredstrækkelser har ladet sig henrive til at dræbe Fornærmeren, ubevidst kunde lade sig friste til at erklære Drabsmanden for utilregnelig, eller dog ikke fuldt tilregnelig, i Tilfælde, hvor der ikke med Føie kan være Spørgsmaal herom. Hvad der kan ansees for Mishandling eller grov Fornærmelse, maa naturligtvis, ligesaa vel som om hvorvidt den Paagjældende kan siges at have udøvet Gjerningen i en oprørt Sindsstemning, afgjøres af Domstolene i det enkelte Tilfælde. Ved at sætte Ordet „Mishandling“ foran „grov Fornærmelse“ betegnes det, at Mishandlingen

just ikke behøver at være grov. At egentlige verbale Injurier kunne indbefattes under „grov Fornærmelse“, tør vistnok ikke ubetinget benægtes; at legemlige Berørelser af usædelig Charakter; selv om de ikke kunne kaldes Mishandlinger, kunne Hjemle Anvendelse af Paragraphen, har man ligesom forudsat. Det samme gjælder med Hensyn til det i D. L.'s 6—12—4 omhandlede Forhold, og det er navnlig for Tilfælde af en saadan Bestaffenhed, at man har opstillet Fængsel, dog ikke under 1 Aar, som Straffalternativ under særdeles formildende Omstændigheder. Hvor ikke saadanne Omstændigheder ere tilstede, at Strafarbejde maa ansees for at være for haard en Straf, har man forøvrigt meent, at Strafnedsættelsen ikke burde kunne gaae dybere end til 2 Aars Forbedringshussarbejde. Det maa fremdeles i det enkelte Tilfælde afgjøres af Domstolene, hvorvidt de Personer, der have været Gjenstand for Mishandlingen eller den grove Fornærmelse, naar den ikke var rettet mod Drabsmanden selv, med Føie kunne betegnes som hans „Nærmeste“; man har foretrukket denne almindelige Belegnelse for andre Straffeloves specielle Angivelse af de enkelte herhen hørende Forhold, da en saadan Angivelse let kommer til enten at omfatte for meget eller at være altfor snever. Man har ikke villet udtale, at Drabet skal ske „strax paa Stedet“, da det ikke just kommer an paa den lokale Genhed, men derpaa, at Gjerningen skeer, imedens Drabsmanden endnu befinder sig i den oprørte Sindsstemning. Det har endelig været Gjenstand for Overveielse, om der ikke foran Ordene „ved Mishandling o. s. v.“ burde tilføies: „uden egen Skyld“, men man har fundet det rettest ikke at optage disse Ord, da den hele Bestemmelse er fakultativ og Domstolene saavel i denne Omstændighed som i den Maade, hvorpaa Paragraphen i det Hele udtrykker sig, ere tilstrækkelig opfordrede til ikke at anvende den i de Tilfælde, hvor Drabsmanden forfælgelig har fremkaldt det Forhold fra den Dræbtes Side, som han bagefter paaberaaber sig til Straffens Nedsættelse, eller hvor dog hans hele umiddelbart foregaaende Udsærd har givet den egentlige Anledning til den Dræbtes Handlemaade, medens det paa den anden Side kunde